

האם בוכה אמו של עמוס ברנס זועקת ובוכה כש היא מחבקת את עמוס ומוקפת בשוטרים בחצר בית המישפט. בדרך אל מכונית האסירים אשר הובילה אותו

לכלא רמלה, שם יבלה את מותר ימי חייו. עמוס עצמו שמר על קור-רוח יחסי לאחר קריאת גזר-הדין, אולם בני מישפחתו התמוטטו בבתי-אחת והחלו משתוללים וצועקים בבית-המישפט

עמוס ברנס זועק (למטה) אחרי ט

ב יום הראשון האחרון, בשעה שתיים-עשרה בצהריים, קיבלה מישר טרת חיפה הוראה בהולה להציב מישמרות כבדים של שוטרים ליד שלושה בתים בר עיר-הנמל. שוטרים חמושים התייצבו בר פתח הבתים שברחוב מלצ'ט 14, רענן 26 ולוטוס 24, כאשר גיידות ארחיות מקטיי דות לפטרל בסביבת רחובות אלה. ברחוב מלצ'ט מתגורר השופט המחוזי אברהם פרידמן. ברחוב רענן מתגורר ה שופט המחוזי זלמן יהודאי, וברחוב לוי טוס מתגורר השופט המחוזי אמנון כר מי — שלושה השופטים אשר הטילו באר-

„קוברים את הילד שלי!“

א תם קוברים את הילד שלי! למה אתם עושים לו את זה? הוא ילד טוב!“ בקעו קריאות הכאב של אמו של

פרשת הלר - הסוקרי?

תו בוקר גורדין של מאסר-עולם על עמוס ברנס. שעה קלה אחרי שהסתיימה קריאת פסק-הדין של ברנס, הגיעו איומים בטלפון ל-מישטרת חיפה. המאיימים הבטיחו לחסל את השופטים ואת התובע, עדי בראונר. לגבי בראונר לא היה זה האיום הראשון. מאז החל לעסוק בתיק של ברנס. במשך החודשים האחרונים ליוו את התגלית של הפרקליטות — כפי שנוהגים לכנות את בראונר בן ה-37 — שני בלשים, בכל אשר הלך. האיומים הטלפוניים, אשר המישטרה חושדת כי באו מצד בני-מישפחתו וידידיו של עמוס ברנס, היו האפילוג שלאחר המערכה האחרונה בפרשת רחל הלר — פרשה אשר הצליחה לעורר את עניין ודמיון הציבור הרחב בגלל התפתחותיה חיה המפתיעות, הסתבכויותיה ובפרטים הפיקנטיים שבה ושיאה, וכפי הנראה גם סיומה. היו ההתפרצות הקולנית בבית-המישפט בחיפה, לאחר השמעת גזר-הדין של ברנס. „אני לא מבין מה קורה כאן. זה לא יכול להיות. עשתם מישפט לא של צדק. לא הכרתי את רחל הלר, וידי לא שפכו את הדם הזה!“ נשמע קולו של עמוס ברנס באולם בית-המישפט, כשהוא

עמוס, אשה בעלת שיער אדום עטוף ב-מיטפת-ראש, לצווארה מחרוזות, לאוניה עגילים ועל אצבעותיה טבעות. „תנו לי אותו! תנו לי את הרוצח של הבת שלי!“ זעקה בחצר בית-המישפט דינה הלר, אמה של רחל, והתעלפה מול מצלמות-הטלוויזיה. „אני אהרוג אותו בר ידיים שלי! למה רק בית סוהר נתנו לרור צח של האחות שלי?“ החרתה-החזיקה אחריה בתה, דליה בת ה-17, אחותה של רחל, שבאה יחד עם אמה לראות את ההצגה הגדולה בבית-המישפט בחיפה, כששערה סתור ופרוע ועיניה בורקות בשינאה. „אני אגיש עירעור. מייד עירעור!“ קרא נחמן רם, עורך-הדין של ברנס, ממושבו ליד ספסליה-הסניגוריה, כשעיניו דומעות וקולו חנוק. בשעה שמונה בבוקר נכנסו שלושת ה שופטים לאולם בית-המישפט. סבר-פניהם החמור לא הותיר מקום לניחושים, אם ספקי-הדין של הצעיר העכואי בן ה-31 עמוס ברנס יהיה לשבט — או לחסד. ברנס ישב באולם, לימינם, כשמשני ציי דיו שוטרים. הוא היה מגולח-לימשיעי, שערו מבהיק ומסורק לאחור, לבוש מכר נסיים בהירים, מיקטורן מגוהץ בצבע בורדו ועניבת אדומה. חקהל היה מורכב,